

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2008-2009

21 januari 2009

VOORSTEL VAN DECREET

**– van mevrouw Tinne Rombouts en de heren Patrick Lachaert, Bart Martens,
Erik Matthijs, Patrick De Klerck en Jos Bex –**

**houdende wijziging van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning,
wat betreft de aanvulling met een regeling inzake erkenningen,
en houdende wijziging van diverse andere wetten en decreten**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De Vlaamse milieuoverheid beschikt over verschillende instrumenten om aan haar beleid uitvoering te geven. Naast vergunningen, heffingen enzovoort, bestaat er in onze milieuwetgeving eveneens het instrument van de ‘erkenning’. Erkenningstelsels hebben binnen de Vlaamse milieuwetgeving tot doel aan rechtspersonen of natuurlijke personen bij individuele beslissing toestemming te verlenen bepaalde taken uit de milieuwetgeving uit te voeren. De eis tot een voorafgaande toestemming is inzonderheid gewettigd omdat deze taken enkel kunnen worden toevertrouwd aan personen of instanties waarvoor na evaluatie is komen vast te staan, dat zij over de nodige kwaliteiten en bekwaamheden beschikken. Door het verlenen van de erkenning ‘garandeert’ de overheid dat de erkende instanties of personen in principe in staat moeten zijn om hun taken naar behoren te vervullen.

Op erkende personen en instanties wordt in de eerste plaats een beroep gedaan door de milieuoverheid voor de uitvoering van haar taken van algemeen belang. Bijvoorbeeld om haar te laten ondersteunen in haar milieubeleid of om de correcte toepassing van de milieuwetgeving en de controle op de naleving ervan te bewerkstelligen. Anderzijds doen ook burgers en bedrijven een beroep op de expertise van erkende personen en instanties om te voldoen aan de milieuverplichtingen die hun door de overheid zijn voorgeschreven. Voor hen betekent de inbreng van de erkende persoon vaak een zekerheid dat hun installatie beantwoordt aan de wettelijke normen.

Erkenningstelsels komen voor in diverse sectorwetten en -decreten en hun uitvoeringsbesluiten. In het domein van de milieuhygiëne zijn er bijvoorbeeld de volgende erkenningstelsels:

- erkenning als milieucoördinator;
- erkenning van de cursussen aanvullende vorming voor milieucoördinatoren;
- erkenning milieuverificateurs;
- erkenning milieudeskundige/laboratoria in de discipline grondwater (laboratoria);

- erkenning milieudeskundige/laboratoria in de discipline oppervlaktewater (laboratoria);
- erkenning milieudeskundige/laboratoria in de disciplines geluid en trillingen;
- erkenning milieudeskundige in de discipline bodembescherming (laboratoria) (steunmaatregelen voor landbouwers);
- erkenning milieudeskundigen in de discipline houders voor gassen of gevaarlijke stoffen;
- erkenning milieudeskundigen in de discipline niet-ioniserende stralingen, infrasonen en ultrasonen;
- erkenning milieudeskundigen in de discipline lucht (laboratoria);
- erkenning milieudeskundigen in de discipline bodemcorrosie;
- erkenning stookolietechnicus (controle opslaghouders stookolie);
- erkenning inrichting inzake de opleiding tot stookolietechnicus (controle opslaghouders stookolie);
- erkenning brandertehnicus (vloeibare/gasvormige brandstof, verwarmingsaudit);
- erkenning opleidingscentrum (vloeibare/gasvormige brandstof en verwarmingsaudit);
- erkenning MER-deskundige (alle disciplines);
- erkenning als deskundige voor het opstellen van ruimtelijke veiligheidsrapporten en/of omgevingsveiligheidsrapporten;
- erkenning MER-coördinator;
- koeltechnieken: erkenning keuringsinstellingen;
- erkenning van examencentra voor technici voor brandbeveiligingssystemen.

Deze regelingen, die in de loop der jaren apart tot stand gekomen zijn, bevatten elk hun eigen erkenningseisen en -procedures, die onderling niet op elkaar zijn afgestemd. Een eerste doelstelling van dit voorstel bestaat erin voor de erkenningstelsels

in het domein van de milieuhygiëne en voor deze die er nauw mee zijn verbonden, de procedures en de eisen te reduceren en te harmoniseren om zo een beduidende vereenvoudiging in de Vlaamse milieuwetgeving te realiseren. Deze doelstelling kan het best worden gerealiseerd via een nieuw wettelijk kader inzake erkenningen dat bij dit decreet wordt toegevoegd aan het basisdecreet voor de milieuhygiënenormering, namelijk het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

Tegelijkertijd beoogt dit decreet een wettelijk kader te creëren waarbinnen de Vlaamse Regering achteraf volledige omzetting kan geven aan de op 12 december 2006 door het Europees Parlement en de Raad aangenomen richtlijn 2006/123/EG betreffende diensten op de interne markt (Dienstenrichtlijn). Die richtlijn heeft als doel het functioneren van de interne markt voor diensten te bevorderen door onnodige belemmeringen voor de toegang tot en de uitoefening van diensten weg te nemen.

De Dienstenrichtlijn brengt voor de lidstaten een aantal verplichtingen met zich mee waaraan tegen 28 december 2009 moet zijn voldaan. Naast de screening van hun wetgeving op mogelijke onnodige belemmeringen inzake de vestiging van en de toegang tot de diensten en het verslag dat hierover tegen 28 december 2009 aan de Commissie moet zijn bezorgd, dienen de lidstaten tegen die datum eveneens alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking hebben doen treden om aan de richtlijn te voldoen.

Artikel 4 van de Dienstenrichtlijn definieert een dienst als elke economische activiteit andere dan in loondienst die gewoonlijk tegen vergoeding geschiedt, zoals bedoeld in artikel 50 van het EG-verdrag. Artikel 50 van het EG-verdrag geeft de volgende omschrijving van het begrip diensten: “dienstverrichtingen of handelingen welke gewoonlijk tegen betaling geschieden.”

De resultaten van de eerste fase van de screeningsoperatie die ter zake door de Vlaamse milieuoverheid werd opgezet, bevestigen dat verschillende erkenningen uit het milieudomein diensten zijn die onder de toepassing van de Dienstenrichtlijn vallen.

In de tweede fase van de screening moet worden nagegaan of de erkenningstelsels behouden kunnen blijven in het licht van de verbodsbepalingen en verplichtingen die de Dienstenrichtlijn stelt. Zo houden de voorschriften van artikel 9 van de Dienstenricht-

lijn in dat de toegang tot en de uitoefening van een dienstenactiviteit niet verder afhankelijk kan worden gemaakt van een voorafgaande vergunning (in casu erkenning), indien niet cumulatief voldaan is aan de volgende voorwaarden:

- a) het vergunningstelsel heeft geen discriminerende werking jegens de betrokken dienstverrichter;
- b) de behoefte aan een vergunningstelsel is gerechtvaardigd om dwingende redenen van algemeen belang;
- c) het nagestreefde doel kan niet door een minder beperkende maatregel worden bereikt, met name omdat een controle achteraf te laat zou komen om werkelijk doeltreffend te zijn.

In principe kan worden aangenomen dat de bestaande en aan de bescherming van het leefmilieu gerelateerde erkenningen, aan de voorschriften inzake noodzakelijkheid en evenredigheid van artikel 9 van de Dienstenrichtlijn voldoen.

Erkenningen zijn met toepassing van de Dienstenrichtlijn te beschouwen als vergunningen. Het feit dat er op grond van artikel 9 van de Dienstenrichtlijn meerdere milieu-erkenningen mogelijk zijn, sluit niet uit dat die erkenningen in de toekomst verder moeten worden afgestemd op de specifieke eisen die de Dienstenrichtlijn stelt ten aanzien van vergunningstelsels (artikelen 6-8, 10-14, Dienstenrichtlijn). De eisen waaraan dit decreet en het uitvoeringsbesluit moeten beantwoorden, hebben betrekking op de uitbouw van de eenloketstructuur, de toelatingsvoorwaarden die objectief en vooraf bekend moeten zijn, de afschaffing van de vergunningsduur en het gebruik van korte rechtszekere vergunningsprocedures.

Andere eisen ten aanzien van erkenningstelsels vloeien ook voort uit bepalingen van de Dienstenrichtlijn (artikelen 15 en 16), waarbij aan de vestiging van diensten een reeks van verboden, aan beoordeling of aan evaluatie onderworpen eisen worden gekoppeld.

Bij het vaststellen van een nieuwe regeling is het verboden om het volgende te eisen: discriminerende eisen inzake nationaliteit of verblijfplaats van de dienstverrichters, een beperking van vestiging van diensten in meer dan een lidstaat, de toepassing van bepaalde economische criteria, directe of indirecte betrokkenheid van concurrerende marktdeelnemers

bij de verlening van vergunningen, verplichtingen tot het stellen van of deelnemen in een financiële waarborg of het afsluiten van een verzekering bij een op het grondgebied van een lidstaat gevestigde dienstverrichter of instelling, en gedurende een bepaalde periode ingeschreven te staan of de activiteit al gedurende een bepaalde termijn te hebben uitgeoefend.

Een beoordeling of aan evaluatie onderworpen eisen moet getoetst worden aan de principes van evenredigheid, noodzakelijkheid en discriminatieverbod. Zij hebben te maken met kwantitatieve of territoriale beperkingen op basis van de bevolkingsomvang of minimumafstanden tussen de dienstverrichters, bepaalde rechtsvormen van dienstverrichters, het voorbehoud van de toegang tot bepaalde dienstverrichters, minimumaantal werknemers, minimum- of maximumtarieven voor het uitvoeren van diensten en verplichtingen om terzelfdertijd andere diensten te verrichten.

Ten slotte zijn er ook een aantal eisen uit de Dienstenrichtlijn die betrekking hebben op het vrij verrichten van diensten vanuit een andere lidstaat van belang. Met toepassing van artikel 16, 2°, b), van de Dienstenrichtlijn kunnen aan in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichters geen verplichtingen worden opgelegd, die inhouden dat zij bij hun bevoegde instanties een vergunning moeten verkrijgen of zich moeten inschrijven in een register of bij een beroepsorde of -vereniging op hun grondgebied, behalve wanneer de richtlijn of een ander communautair instrument daarin voorziet. Eveneens kunnen met toepassing van artikel 16, 2°, f), van de Dienstenrichtlijn geen eisen worden gesteld, andere dan die welke noodzakelijk zijn voor de veiligheid op het werk, die betrekking hebben op het gebruik van de uitrusting en materiaal die een integrerend deel van de dienstverlening vormen.

Naast de toetsing aan de Dienstenrichtlijn is het denkbaar dat voor welbepaalde erkenningen de erkenningsplicht en de erkenningsvoorwaarden in wezen beroepskwalificaties inhouden. Dienaangaande is eveneens een ruim werkende richtlijn aangenomen, met name richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties (PB, L 255 van 30 september 2005). Die richtlijn is van toepassing op alle onderdanen van een lidstaat die in een andere lidstaat dan die waar zij hun beroepskwalificaties hebben verworven, een gereguleerd beroep willen uitoefenen, hetzij als zelfstandige, hetzij als werknemer.

De definitie van de term ‘gereguleerd beroep’ in voormelde richtlijn (artikel 3) luidt: “een beroepswerkzaamheid of een geheel van beroepswerkzaamheden waartoe de toegang of waarvan de uitoefening of één van de wijzen van uitoefening krachtens wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen direct of indirect afhankelijk wordt gesteld van het bezit van bepaalde beroepskwalificaties; met name het voeren van een beroepstitel die door wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen beperkt is tot personen die een specifieke beroepskwalificatie bezitten, geldt als een wijze van uitoefening”. De term ‘beroep’ zelf is niet gedefinieerd. Het blijkt in de richtlijn te gaan om een open regeling ten aanzien van alle werkzaamheden waartegenover een economische vergoeding of een bezoldiging staat. Het gaat om alle wettelijke voorwaarden, die direct én indirect aan de toegang en de uitoefening van een beroep worden gesteld, indien deze voorwaarden betrekking hebben op opleiding, bekwaamheid en ervaring.

De richtlijn viseert niet de nationale regeling betreffende het gereguleerde beroep als zodanig, wel de grensoverschrijdende gevallen, hetzij op occasionele basis hetzij op permanente basis (vestiging) en meer bepaald de vlotte procedure en de voorwaarden voor wederzijdse erkenning ervan. Het antwoord op de vraag of we te maken hebben met een beroepskwalificatie zal afhangen van de vraag hoe specifiek de diploma- en opleidingsvereisten en de bekwaamheidsattesten zijn omschreven.

Aangezien zowel de richtlijn Beroepskwalificaties als de Dienstenrichtlijn een horizontale uitvoering geeft aan de bepalingen op het gebied van vrijheid van vestiging en het vrije verkeer van diensten uit het EG-verdrag, dreigde hierdoor een overlappende regelgeving te ontstaan. De Europese wetgever heeft dat zorgvuldig proberen te vermijden. In artikel 3, eerste lid, van de Dienstenrichtlijn is de regel van de voorrang van andere communautaire regelgeving ingesteld. Dat is met zoveel woorden ook bevestigd voor wat richtlijn 2005/36/EG betreft. Dat betekent bijvoorbeeld dat de voormelde artikelen 9 tot 13 van de Dienstenrichtlijn (vergunning voor vestiging) voor gereguleerde beroepen niet gelden voor de aspecten van de vergunningen die in de richtlijn 2005/36/EG worden geregeld.

Toch is ook op andere plaatsen in de Dienstenrichtlijn een afstemming gebeurd met de bepalingen van de richtlijn Beroepskwalificaties, hoewel die in feite enkel

de voorrang van de laatst vernoemde richtlijn bevestigen. Zo geldt de algemene regel van de Dienstenrichtlijn dat de lidstaten de certificaten, getuigschriften of andere documenten met een gelijkwaardig doel uit een andere lidstaat moeten aanvaarden niet wanneer de lidstaten op grond van de richtlijn Beroepskwalificaties een verklaring (met voorlegging van bepaalde bewijsstukken) bij de eerste dienstverrichting door de tijdelijke dienstverrichter mag eisen (zie artikel 17). Dat geldt ook wanneer volgens de richtlijn Beroepskwalificaties de nationale procedure van vestiging mag worden gevolgd, met dien verstande dat de vrij strikte bepalingen van de procedure dienaangaande gelden (zie artikel 50 en bijlage VII).

Het voorliggende voorstel van decreet regelt wat noodzakelijk is om conform te zijn met de richtlijn beroepskwalificaties zodat bij de instelling van een erkenningsregime dat ook voorwaarden inzake beroepskwalificaties zou inhouden, aan beide richtlijnen kan worden voldaan. In het commentaar bij de artikelen wordt dat nader toegelicht.

Ook de regeling van de instemming met de meervoudige aanstelling van milieucoördinatoren die in artikel 3.2.1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is vastgelegd, wordt geïnviseerd door de Dienstenrichtlijn. Een instemming met de meervoudige aanstelling als milieucoördinator wordt gegeven aan de exploitanten van milieucoördinatorplichtige inrichtingen die beogen één gezamenlijke milieucoördinator aan te stellen. Instemmingen met de gezamenlijke aanstelling van milieucoördinatoren houden rekening met het aantal exploitatiezetels en het werkvolume dat aan de uitoefening van de taken van milieucoördinatoren is verbonden. De instemming met de meervoudige aanstelling van een milieucoördinator is in het kader van de Dienstenrichtlijn te beschouwen als een vergunning die aan de ‘afnemer’ van een dienst wordt afgeleverd. Voor dienstverrichters die in een andere lidstaat zijn gevestigd, is een dergelijke vergunnings-eis verboden op grond van artikel 19, a), van de Dienstenrichtlijn. De overwegende bepalingen (overweging nr. 92) van de Dienstenrichtlijn laten evenwel verstaan dat deze verbodsbepaling niet geldt ten aanzien van algemene vergunningstelsels die ook van toepassing zijn op het gebruik van diensten van in dezelfde lidstaat gevestigde dienstverrichters. In casu is aan deze voorwaarde voldaan. Vermits de eisen voor het verkrijgen van de instemming toch impliciete beperkingen opleggen aan de activiteiten van de

dienstverrichters, is het ook wenselijk dezelfde principes te hanteren als die die voorop worden gesteld inzake vergunningverlening in de Dienstenrichtlijn.

Samenvattend kan worden gesteld dat dit decreet twee doelstellingen heeft, enerzijds een administratieve vereenvoudiging van de procedures en eisen van bestaande erkenningstelsels in het domein van de milieuhygiëne en anderzijds het vastleggen van het wettelijk kader waarbinnen achteraf de Vlaamse Regering de nodige maatregelen kan uitvaardigen ter volledige omzetting van de richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt en van de richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties.

Commentaar bij de artikelen

HOOFDSTUK I

Inleidende bepaling

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar.

HOOFDSTUK II

Wijzigingen van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning

Artikel 2

Dit artikel voegt aan het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning een hoofdstuk IIIbis, bestaande uit de artikelen 22ter tot 22novies, toe.

Artikel 22ter

Hiermee wordt het toepassingsgebied van het nieuwe hoofdstuk IIIbis afgebakend. In eerste instantie zijn de bepalingen van hoofdstuk IIIbis van toepassing op de erkenningen die voortvloeien uit het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

Verder wordt bepaald dat hoofdstuk IIIbis eveneens van toepassing zal zijn op erkenningen die bij of krachtens wetten en andere decreten zijn voorgescreven, indien die een bepaling bevatten die daarin voorziet. Zoals blijkt uit de wijzigingsbepalingen van dit decreet omvat het toepassingsgebied initieel erkenningen uit de volgende andere wetten en decreten:

- de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging;
- de wet van 18 juli 1973 betreffende de bestrijding van de geluidshinder;
- het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer;
- de titels III en IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Artikel 22quater

Paragraaf 1: Het uitoefenen van bepaalde functies, het verstrekken van opleidingen, het nemen van monsters en het uitvoeren van metingen, beproevingen en analyses door rechtspersonen of natuurlijke personen die uit de toepassing van de milieuwetgeving voortvloeien, kan afhankelijk worden gemaakt van het voorafgaand verkrijgen van een erkenning. Die personen kunnen de functies, opleidingen en handelingen slechts uitoefenen of uitvoeren indien zij voorafgaand daartoe zijn erkend. Er wordt gekozen voor een brede omschrijving van het voorwerp waarop de erkenningsplicht betrekking heeft. De concrete benoeming van de ‘functies, opleidingen, handelingen inzake het nemen van monsters en uitvoeren van metingen, beproevingen en analyses’, zal achteraf met toepassing van §5 door de Vlaamse Regering gebeuren.

Paragraaf 2 bepaalt dat erkenningen op grond van hun aard in categorieën kunnen worden ingedeeld. Die categorieën kunnen betrekking hebben op opleidingen, deskundigen, technici, labo's enzovoort.

Paragraaf 3 van dit artikel beoogt personen die beschikken over een titel – waaronder wordt verstaan enig juridisch bewijsstuk inzake het bezit van: een andere erkenning, diploma, certificaat, accreditatie, of van de vaststelling van werkervaring enzovoort – van rechtswege te kunnen laten erkennen. Op die

wijze kunnen personen die over aan de erkenning evenwaardige kwalificaties bezitten, onder de toepassing van de gebruikseisen en de verschillende vormen van handhaving van een erkenningstelsel worden gebracht, zonder dat zij nog een erkenningsprocedure moeten doorlopen en een beslissing over hun erkenningsaanvraag moeten verkrijgen.

In §4 van dit artikel wordt uitvoering gegeven aan artikel 16, 2°, b), van de Dienstenrichtlijn. Op grond van artikel 16, 2°, b), van de Dienstenrichtlijn kan voor de toegang tot de dienst, aan een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter geen verplichting worden opgelegd, bij hun bevoegde instanties een vergunning te verkrijgen, behalve wanneer deze richtlijn zelf of een ander communautair instrument daarin voorziet. Voorgaande rechtspraak van het Hof van Justitie nuanceert dit verbod door te stellen dat de eis tot een voorafgaande vergunning enkel in uitzonderlijke gevallen gerechtvaardigd is, wanneer bijvoorbeeld wordt aangetoond dat toezicht of controle achteraf niet toereikend zou zijn of niet tijdig genoeg zou kunnen plaatsvinden om ernstige schade te voorkomen. Paragraaf 4 van artikel 22quater anticipeert op dit verbod door personen uit een andere Europese lidstaat die enige titel (juridisch bewijsstuk) bezitten waarvan ten aanzien van een bepaalde erkenning voorafgaandelijk de gelijkwaardigheid is vastgesteld, van rechtswege te erkennen. Organisaties of personen uit een andere Europese lidstaat of een ander gewest in België kunnen, op de wijze die door de Vlaamse Regering wordt bepaald, desbetreffend het bewijs leveren dat een bepaalde titel gelijkwaardig is aan een bepaalde erkenning, zodat zij in dat geval geen voorafgaande erkenning moeten verkrijgen.

Wat de erkenning van beroepskwalificaties betreft, moet herinnerd worden aan de richtlijn 2005/36/EG. Wanneer in een ontvangende lidstaat de toegang tot of uitoefening van een gereguleerd beroep afhankelijk wordt gemaakt van het bezit van bepaalde beroepskwalificaties, staat de bevoegde autoriteit van deze lidstaat de toegang tot en uitoefening van dit beroep onder dezelfde voorwaarden als die welke voor eigen onderdanen gelden, toe aan aanvragers die in het bezit zijn van het bekwaamheidsattest dat, of de opleidingstitel die in een andere lidstaat verplicht is voor de toegang tot of uitoefening van dat beroep op zijn grondgebied.

De bekwaamheidsattesten of opleidingstitels moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

- a) zij moeten afgegeven zijn door een bevoegde autoriteit in een lidstaat die overeenkomstig de wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen van die lidstaat is aangewezen;
- b) zij moeten blijk geven van een beroepskwalificatieniveau dat ten minste gelijkwaardig is aan het niveau onmiddellijk voorafgaand aan het door de ontvangende lidstaat vereiste niveau, zoals omschreven in artikel 11.

Wanneer daarentegen in de lidstaat van oorsprong van de aanvrager voor de toegang tot of de uitoefening van een beroep niet het bezit wordt vereist van bepaalde beroepskwalificaties, moet de aanvrager, alvorens toegang te kunnen krijgen tot het beroep in een ontvangende lidstaat die dat beroep reglementeert, aantonen tijdens de voorafgaande tien jaar het beroep gedurende twee jaar voltijds te hebben uitgeoefend en een opleidingstitel te bezitten zoals bedoeld in artikel 13, 2, van de richtlijn. Indien de opleidingstitel te zeer verschilt kan de ontvangende lidstaat steeds compenserende maatregelen (stage of bekwaamheidsproef) opleggen. De ontvangende lidstaat moet de aanvrager de keuze laten tussen een stage of bekwaamheidsproef. De keuzevrijheid van de migrant geldt niet wanneer een precieze kennis van het nationaal recht wordt verondersteld en wanneer het verstrekken van het advies of het verlenen van bijstand op het gebied van het nationaal recht een essentieel en constant element is.

In §5 wordt het specifieke geval van een tijdelijke dienstverrichting van een beroepswerkzaamheid geregeld. In dat geval is titel II van de richtlijn Beroepskwalificaties (artikel 5 en volgende) van toepassing. Conform de richtlijn Beroepskwalificaties moet het tijdelijke en incidentele karakter van de dienstverrichting per geval worden beoordeeld, met name in het licht van de duur, frequentie, regelmaat en continuïteit van de verrichting. De ontvangende lidstaat kan dan van de dienstverrichter steeds verlangen dat hij een verklaring aflegt voordat hij voor het eerst diensten op zijn grondgebied verricht en dat hij deze verklaring jaarlijks verlengt samen met gegevens betreffende verzekeringsdekking of soortgelijke individuele of collectieve vormen van bescherming inzake beroepsaansprakelijkheid. De ontvangende lidstaat mag bovendien verlangen dat de verklaring vergezeld gaat van een aantal in de richtlijn op beperkende wijze opgesomde documenten. Deze bepaling van het voorstel van decreet stelt het principe in van de kennisgeving. Bij de instelling van een erken-

ningsregime zal telkens moeten worden nagegaan of deze kennisgeving (die een afwijking is op de voorafgaande erkenning) voor een tijdelijke en incidentele dienstverrichting kan worden opgenomen. Daarbij zullen de modaliteiten rekening moeten houden met de richtlijn 2005/36/EG. Voor de verduidelijking werd ook bepaald dat de aard van de (in beginsel erkenningsplichtige) handeling een tijdelijke en incidentele dienstverrichting in redelijkheid moet mogelijk maken. Dat is bijvoorbeeld ondenkbaar voor de milieucoördinator. Daarnaast is het ook duidelijk dat in het geval er ook andere eisen dan beroepskwalificaties worden geëist, de Dienstenrichtlijn van toepassing is. Dan kan de vergunningsplicht (erkenning) worden opgelegd, tenminste indien de toetsing aan de criteria van de Dienstenrichtlijn wordt doorstaan.

Artikel 22quinquies

In §1 wordt de Vlaamse Regering gemachtigd voor de categorieën van erkenningen de erkenningsprocedures vast te stellen alsook de overheden en organisaties aan te wijzen die over de erkenningsaanvragen uitspraak zullen moeten doen. Met het vaststellen van de procedure per categorie van erkenning en niet per individuele erkenning zal het toekomstig aantal procedures drastisch kunnen worden beperkt en eenvormig gemaakt.

In §2 is bepaald dat de betrokken overheid of organisatie de aanvrager moet horen voor zover hij daartoe een verzoek instelt. Ook aan de overheid of de organisatie die met de uitspraak over de erkenningsaanvraag wordt belast, wordt initiatiefrecht verleend om de aanvrager in kwestie te horen.

In §3 is de mogelijkheid voorzien dat niet alleen in het geval van de individuele erkenning maar ook per categorie van erkenning de voorwaarden worden bepaald. Op die wijze zal een globale vermindering van het aantal reglementaire bepalingen ter zake worden gerealiseerd.

Op grond van artikel 10, 2°, van de Dienstenrichtlijn moeten de criteria (erkenningsvoorwaarden) waaraan de toelaatbaarheid van de erkenning moet worden getoetst, vooraf openbaar worden gemaakt. In toepassing van artikel 10, 5°, van de Dienstenrichtlijn moet de erkenning worden verleend indien aan de voorwaarden is voldaan. Dat impliceert dat voor het weigeren of verlenen van de erkenning geen andere voorwaarden mogen worden gehanteerd dan die die

voorafgaandelijk zijn vastgesteld en bekendgemaakt. Paragraaf 3 machtigt tevens de Vlaamse Regering de voorwaarden vast te stellen.

In §4 van dit artikel wordt rekening gehouden met de eis van artikel 10, 3°, van de Dienstenrichtlijn die bepaalt dat aan een dienstverrichter geen gelijkwaardige of vergelijkbare eisen en controles kunnen worden opgelegd waaraan hij reeds in een andere lidstaat moet voldoen. Conform de toelichting bij dit artikel uit de Dienstenrichtlijn impliceert dit dat de overheid bij de ‘toepassing van de voorwaarden’ rekening houdt met gelijkwaardige voorwaarden waaraan de aanvrager in een andere lidstaat al heeft voldaan.

Artikel 22sexies

Met betrekking tot de nadere invulling van de proceduretermijnen wordt overeenkomstig artikel 51, van de richtlijn 2005/36/EG, van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties, voor ‘elke’ erkenning als uitgangspunt genomen dat de bevoegde overheid of organisatie binnen één maand aan de aanvrager de ontvangst bevestigt van het dossier en hem in voorkomend geval mededeelt welke documenten ontbreken. Binnen een termijn van drie maanden na de indiening van het volledige dossier wordt dan door de bevoegde overheid of organisatie uitspraak gedaan. Deze termijn kan zij met maximaal één maand verlengen indien dat noodzakelijk blijkt te zijn om op een adequate wijze uitspraak te kunnen doen.

Op grond van artikel 13, 4°, van de Dienstenrichtlijn wordt bepaald dat de Vlaamse Regering in principe de mogelijkheid heeft om erkenningen aan te duiden die stilzwijgend geacht worden te zijn bekomen, indien de beslissing over de erkenningsaanvraag niet aan de aanvrager ter kennis wordt gebracht binnen een termijn die zij daartoe heeft voorzien. Stilzwijgende erkenningen bieden weinig houvast voor een degelijke kwaliteit van uitvoering van diensten bij de afnemer. Ze kunnen bijgevolg nadelig zijn voor de bescherming van het leefmilieu en de mens. Uit voorzorg wordt bepaald dat de Vlaamse Regering slechts die erkenningen mag aanduiden, waarvoor is komen vast te staan dat de bij de beslissing door de bevoegde overheden en organisaties te maken belangenafweging, niet voor alle aanvraagdossiers noodzakelijk moet zijn om dwingende reden van algemeen

belang, met inbegrip van een rechtmatig belang van een derde partij.

Artikel 22septies

In het eerste lid van dit artikel wordt gesteld dat aan het gebruik van erkenningen gebruikseisen kunnen worden gekoppeld. Rekening houdende met de bepalingen van artikel 10 van de Dienstenrichtlijn kunnen deze gebruikseisen geen verplichtingen inhouden waaraan de aanvragers al moeten voldoen om een erkenning te verkrijgen. Zij mogen daarentegen louter betrekking hebben op het gebruik van erkenningen.

Overeenkomstig artikel 11 van de Dienstenrichtlijn kunnen erkenningen in principe niet meer voor een beperkte tijdsduur worden afgeleverd. Met het oog op het behoud van de kwaliteit van uitvoering van de diensten in de verdere toekomst, wordt voorzien dat de Vlaamse Regering voor die erkenningstelsels waar het noodzakelijk wordt geacht, in de gebruikseisen periodieke evaluaties kan voorschrijven. De resultaten van die periodieke evaluaties zullen bepalend zijn voor het verdere bestaan van de erkenning. Het tweede lid machtigt de Vlaamse Regering gebruikseisen vast te stellen en het verval van rechtswege van de erkenningen te regelen. Er wordt geopteerd om erkenningen van rechtswege te laten vervallen bij negatieve evaluatie van de erkenninghouder. Extra procedures waarin door de erkenningverlenende overheid aan verdere belangenafweging wordt gedaan, kunnen de bij een grondige evaluatie gedane vaststelling van ongeschiktheid tot verdere uitoefening van de dienst door de erkenninghouder, niet wegnemen. In dergelijke gevallen beschikt degene bij wie de erkenning is komen te vervallen, steeds over de mogelijkheid een nieuwe erkenningsaanvraag in te dienen.

Artikel 22octies

Met behoud van de toepassing van de bestuurlijke en strafrechtelijke maatregelen bedoeld in titel XVI ‘Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen’ van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, voorziet dit artikel in administratieve maatregelen van schorsing of opheffing van erkenningen door de bevoegde overheid. Schorsing of opheffing van erkenningen kunnen naast de andere vormen van handhaving bijvoorbeeld

wenselijk zijn in de gevallen dat de erkenninghouder niet meer aan de erkenningsvoorwaarden voldoet.

Het tweede lid houdt voor dat de Vlaamse Regering de feiten kan omschrijven welke tot een schorsing of opheffing van de erkenning kunnen leiden. Dergelijke administratieve sancties kunnen voor de erkenninghouder verstrekken gevolgen hebben zodat het passend wordt geacht dat de Vlaamse Regering vooraf duidelijk de gevallen bepaalt waarbij effectief tot het opleggen van de administratieve sancties kan worden overgegaan.

De houder van de erkenning heeft bij het nemen van de bovengenoemde administratieve sancties steeds het recht gehoord te worden.

Artikel 22novies

Dit artikel behoeft geen verdere commentaar.

HOOFDSTUK III

Wijzigingen van diverse regelingen

AFDELINGEN I, II EN III

Artikelen 3 tot 9

Artikelen 3 tot 9 brengen in enkele bestaande wetten en een decreet de noodzakelijke opheffings- en wijzigingsbepalingen aan waardoor hun erkenningstelsels onder de toepassing van hoofdstuk IIIbis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning worden gebracht. Het betreft hier de volgende wetten en het volgende decreet:

- de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging;
- de wet van 18 juli 1973 betreffende de bestrijding van de geluidshinder;
- het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer.

AFDELING IV

Artikel 10

De nieuwe bepalingen beogen het verlenen van instemmingen met de meervoudige aanstelling van milieucoördinatoren in overeenstemming te brengen met de Dienstenrichtlijn. Zo is het uitgangspunt in §6 dat de voorwaarden waaronder de instemming kan worden verleend ‘vooraf’ zijn vastgesteld en bekendgemaakt.

In §7 is onder meer voorzien dat de aanvrager van een instemming wordt gehoord indien hij daar om vraagt. Ook de overheid wordt in de mogelijkheid gesteld zelf een initiatief te nemen om zodoende de aanvrager te horen. In §8 wordt de Vlaamse Regering gemachtigd te bepalen dat indien de overheid heeft nagelaten om binnen een bepaalde termijn de instemming aan de aanvrager te betekenen, de instemming stilzwijgend is verleend. Gelet op de negatieve impact die stilzwijgende beslissingen kunnen hebben op de kwaliteit van uitvoering van de diensten in het bijzonder en de bescherming van het leefmilieu en de mens in het algemeen, is voorzien dat het uitvaardigen van die regeling slechts mogelijk is, indien is komen vast te staan dat een belangenafweging bij de beslissing niet in alle gevallen noodzakelijk moet zijn om dwingende redenen van algemeen belang, met inbegrip van een rechtmatig belang van een derde partij.

De bepaling van §9 is erop gericht dat de Vlaamse Regering voor het gebruik van de instemming gebruikseisen kan opleggen.

Onverminderd de toepassing van de bepalingen van de titel XVI ‘Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen’ van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, bepaalt §10 dat de overheid die de instemming heeft verleend ook kan overgaan tot de schorsing of opheffing van de instemming. Net zoals voor erkenningen, kan de Vlaamse Regering vaststellen in welke gevallen tot de schorsing of opheffing van de instemming kan worden overgegaan en moet aan de exploitanten en de milieucoördinator het recht worden verleend dat ze worden gehoord.

Paragraaf 11 behoeft geen verdere commentaar.

Artikelen 11 en 12

De erkenningen vermeld in de titels III en IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, worden onder het toepassingsgebied van hoofdstuk IIIbis gebracht.

Bovendien wordt in titel IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid inzonderheid ook de bestaande erkenningstermijn van vijf jaar opgeheven.

HOOFDSTUK V

Slotbepalingen

Artikel 13

De erkenningsaanvragen en de aanvragen om instemming met de gezamenlijke aanstelling als milieucoördinator die werden ingediend voor de inwerkingtreding van dit decreet worden behandeld in overeenstemming met de bepalingen van kracht op het ogenblik van het indienen van de aanvragen.

Artikel 14

De erkenningen en de instemmingen die werden of nog moeten worden verleend met toepassing van de bepalingen die gelden voor de datum van inwerkingtreding van dit decreet, blijven geldig voor de vastgestelde termijn van de erkenning. De overheid en burgers moeten binnen de perken van de erkenning een beroep kunnen blijven doen op de huidige erkenninghouders.

Paragraaf 3 van dit artikel bepaalt dat op die erkenningen artikel 22quater, §2, artikel 22septies, artikel 22octies en artikel 22novies, van hoofdstuk IIIbis, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning van toepassing zijn vanaf de datum van inwerkingtreding van dit decreet, terwijl voor de bestaande instemmingen de bepalingen van artikel 3.2.1, §9 en §10, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, van toepassing worden geacht vanaf de datum van inwerkingtreding van dit decreet. De Vlaamse Regering

wordt echter gemachtigd voor de gebruikseisen van erkenningen en instemmingen in overgangsmaatregelen te voorzien.

Artikel 15

Dit artikel behoeft geen verdere commentaar.

Tinne ROMBOUTS
Patrick LACHAERT
Bart MARTENS
Erik MATTHIJS
Patrick DE KLERCK
Jos BEX

VOORSTEL VAN DECREET

HOOFDSTUK I

Inleidende bepaling

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

HOOFDSTUK II

Wijzigingen van het decreet van 28 juni 1985
betreffende de milieuvergunning

Artikel 2

In het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning wordt een hoofdstuk IIIbis, bestaande uit artikelen 22ter tot 22novies ingevoegd, dat luidt als volgt:

“HOOFDSTUK IIIbis

Erkenningen

Artikel 22ter

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de erkenningen, voorgeschreven bij of krachtens dit decreet.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn eveneens van toepassing op de erkenningen, voorgeschreven bij of krachtens andere wetten en decreten, voor zover die wetten en decreten naar de toepassing van de bepalingen van dit hoofdstuk verwijzen.

Artikel 22quater

§1. Het uitoefenen van bepaalde functies, het verstrekken van opleidingen, het nemen van monsters en het uitvoeren van metingen, beproevingen en analyses door rechtspersonen of natuurlijke personen, kan afhankelijk worden gemaakt van het voorafgaand verkrijgen van een erkenning.

§2. De erkenningen worden op grond van hun aard in categorieën ingedeeld.

§3. De rechtspersonen of natuurlijke personen die in het bezit zijn van een bepaalde titel die door de Vlaamse overheid of door een door haar erkende organisatie is uitgereikt, krijgen een erkenning van rechtswege.

§4. Rechtspersonen of natuurlijke personen die in het bezit zijn van een bepaalde titel die in een andere Europese lidstaat of in België werd uitgereikt, door een andere overheid of organisatie dan de overheid of organisatie vermeld in §3, en waarvan ten aanzien van een bepaalde erkenning voorafgaandelijk de gelijkwaardigheid werd vastgesteld, krijgen een erkenning van rechtswege.

§5. In afwijking van §1 kan, bij een tijdelijke en incidentele uitoefening van de erkenningsplichtige handelingen vermeld in §1, door een persoon die niet is gevestigd in het Vlaamse Gewest alleen een voorafgaande kennisgeving worden vereist. Die procedure wordt ingesteld op voorwaarde dat door de aard van de specifieke handelingen een tijdelijke en incidentele uitoefening in redelijkheid mogelijk is en de voorwaarden alleen betrekking hebben op het bezit van beroepskwalificaties.

§6. De Vlaamse Regering bepaalt voor welke functies, opleidingen en handelingen vermeld in §1, de erkenningsplicht en, in voorkomend geval, de kennisgevingsplicht, vermeld in §5, geldt. Ze stelt tevens de nadere regels vast met het oog op de uitvoering van de bepalingen van §2, §3, §4 en §5.

Artikel 22quinquies

§1. De Vlaamse Regering stelt voor de verschillende categorieën van erkenningen de nadere regels vast voor de aanvraag, weigering of verlening en bekendmaking van erkenningen. Ze bepaalt de adviezen die worden ingewonnen en de wijze waarop ze worden uitgebracht. Ze wijst tevens de overheden en organisaties aan die over de erkenningsaanvragen met een met redenen omkleed besluit uitspraak doen.

§2. Op zijn verzoek wordt de aanvrager van een erkenning gehoord door de overheden of organisaties, vermeld in §1. Die overheden of organisaties kunnen zelf het initiatief nemen om de aanvrager over zijn aanspraken op een erkenning te horen.

§3. De erkenning wordt verleend als voldaan is aan de voorwaarden die per categorie van erkenning of

per erkenning door de Vlaamse Regering zijn vastgesteld en die voorafgaand aan de erkenningsaanvraag zijn bekendgemaakt.

§4. Bij de toepassing van de voorwaarden, vermeld in §3, wordt rekening gehouden met gelijkwaardige voorwaarden waaraan de aanvrager in een andere Europese lidstaat of in een ander gewest in België al heeft voldaan.

Artikel 22sexies

§1. De overheid of organisatie die over de erkenningsaanvraag uitspraak moet doen, bevestigt binnen dertig dagen de ontvangst van het dossier van de aanvrager en deelt in voorkomend geval mee welke documenten ontbreken. Binnen een termijn van negentig dagen na de indiening van het volledige dossier wordt door de bevoegde overheid of organisatie uitspraak gedaan. De bevoegde overheid of organisatie kan die termijn met maximaal dertig dagen verlengen.

§2. De Vlaamse Regering kan de erkenningen aanwijzen die geacht worden stilzwijgend te zijn verkregen als geen beslissing over de erkenningsaanvraag wordt betekend binnen de door haar vastgestelde termijn.

De Vlaamse Regering kan daartoe alleen besluiten nadat ze tot de vaststelling is gekomen dat de belangenafweging door de overheden en organisaties, vermeld in artikel 22quinquies, §1, bij hun beslissingen over erkenningsaanvragen, niet in alle gevallen noodzakelijk is om dwingende reden van algemeen belang, met inbegrip van een rechtmatig belang van een derde partij.

Artikel 22septies

Het gebruik van erkenningen kan aan gebruikseisen worden onderworpen. Die gebruikseisen kunnen periodieke evaluaties inhouden waarvan het resultaat het verval van rechtswege van de erkenning tot gevolg kan hebben.

De Vlaamse Regering stelt de gebruikseisen vast, alsook de nadere regels voor het verval van rechtswege van de erkenningen.

Artikel 22octies

Met behoud van de toepassing van de bepalingen van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende

algemene bepalingen inzake milieubeleid kunnen de door de Vlaamse Regering aangewezen overheden de erkenning schorsen of opheffen.

De Vlaamse Regering kan bepalen in welke gevallen tot schorsing of opheffing kan worden overgegaan. De houder van de erkenning wordt gehoord op zijn verzoek. De Vlaamse Regering stelt de nadere regels vast voor de bij schorsing of opheffing van de erkenning te volgen procedure.

Artikel 22novies

Aan elke rechtspersoon of natuurlijke persoon die een erkenningsaanvraag indient, kan voor de behandeling van de erkenningsaanvraag een retributie worden gevraagd. Dezelfde retributie kan worden gevraagd voor de uitoefening van het toezicht op de erkennings- en gebruikseisen. De Vlaamse Regering bepaalt voor welke erkenningen of toezichtsverplichtingen een retributie is verschuldigd en stelt de bedragen vast, alsook de wijze waarop aan de retributie moet worden voldaan.”.

HOOFDSTUK III

Wijzigingen van diverse regelingen

AFDELING I

Wijzigingen van de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging

Artikel 3

Artikel 3 van de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging wordt opgeheven.

Artikel 4

Artikel 5 van dezelfde wet wordt vervangen door wat volgt:

“Artikel 5

De Vlaamse minister, bevoegd voor het leefmilieu en het waterbeleid, is belast met de coördinatie van de acties van de Vlaamse overheden ter bestrijding van de luchtverontreiniging.

De Vlaamse minister, bevoegd voor het leefmilieu en het waterbeleid, kan daarvoor een beroep doen op de diensten van deskundigen of op laboratoria die daartoe in het Vlaamse Gewest zijn erkend met toepassing van de bepalingen van hoofdstuk IIIbis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.”.

AFDELING II

Wijzigingen van de wet van 18 juli 1973
betreffende de bestrijding van de geluidshinder

Artikel 5

Artikel 5 van de wet van 18 juli 1973 betreffende de bestrijding van de geluidshinder wordt vervangen door wat volgt:

“Artikel 5

De Vlaamse minister, bevoegd voor het leefmilieu en het waterbeleid, is belast met de coördinatie van de acties van de Vlaamse overheden ter bestrijding van de geluidshinder.

De Vlaamse minister, bevoegd voor het leefmilieu en het waterbeleid, kan daarvoor een beroep doen op de diensten van deskundigen of op laboratoria die daartoe in het Vlaamse Gewest zijn erkend met toepassing van de bepalingen van hoofdstuk IIIbis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.”.

Artikel 6

In artikel 6 van dezelfde wet wordt het derde lid opgeheven.

Artikel 7

Artikel 7 van dezelfde wet wordt vervangen door wat volgt:

“Artikel 7

De Vlaamse minister, bevoegd voor het leefmilieu en het waterbeleid, kan daarvoor een beroep doen op personen of laboratoria die daartoe in het Vlaamse Gewest zijn erkend met toepassing van de bepalingen

van hoofdstuk IIIbis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

Die erkende deskundigen of laboratoria worden overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk IIIbis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning ermee belast apparaten en inrichtingen die lawaai kunnen veroorzaken, die bestemd zijn om het lawaai te dempen, op te sloppen, te meten of de hinder ervan te verhelpen, te beproeven of te controleren.”.

Artikel 8

Artikel 8 van dezelfde wet wordt opgeheven.

AFDELING III

Wijzigingen van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake grondwaterbeheer

Artikel 9

In artikel 12 van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer worden het derde en het vierde lid vervangen door wat volgt:

“Het nemen van monsters en hun ontleding wordt verricht door een laboratorium dat daartoe in het Vlaamse Gewest is erkend met toepassing van de bepalingen van hoofdstuk IIIbis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.

De Vlaamse Regering bepaalt, onder vrijwaring van de rechten van de verdediging, de wijze waarop de monsters worden genomen. Ze kan eveneens de ontledingsmethodes vaststellen.”.

AFDELING IV

Wijzigingen van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

Artikel 10

Aan artikel 3.2.1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid,

ingevoegd bij het decreet van 19 april 1995, worden een §6 tot §11 toegevoegd, die luiden als volgt:

“§6. De instemming wordt verleend als voldaan is aan de voorwaarden die door de Vlaamse Regering zijn vastgesteld en die voorafgaand aan de instemmingsaanvraag zijn bekendgemaakt.

§7. De Vlaamse Regering stelt de nadere regels vast voor de aanvraag, weigering of verlening en bekendmaking van de instemmingen. Op zijn verzoek wordt de aanvrager van een instemming gehoord door de door de Vlaamse Regering aangewezen overheid. De voormelde overheid kan eveneens de aanvrager horen.

§8. De Vlaamse Regering kan bepalen dat de instemming wordt geacht stilzwijgend te zijn verkregen als door de overheid geen beslissing aan de aanvrager wordt betekend binnen de door haar vastgestelde termijn.

De Vlaamse Regering kan daartoe alleen besluiten nadat ze tot de vaststelling is gekomen dat een belangenafweging door de overheid, vermeld in §4, bij haar beslissingen over aanvragen tot instemming met de meervoudige aanstelling van milieucoördinatoren, niet in alle gevallen noodzakelijk is om dwingende reden van algemeen belang, met inbegrip van een rechtmatig belang van een derde partij.

§9. De Vlaamse Regering kan voor het gebruik van de instemmingen gebruikseisen vaststellen.

§10. Met behoud van de toepassing van de bepalingen van titel XVI kan de door de Vlaamse Regering aangewezen overheid de instemming schorsen of opheffen.

De Vlaamse Regering kan bepalen in welke gevallen tot schorsing of opheffing kan worden overgegaan. De exploitanten en de milieucoördinator worden gehoord op hun verzoek. De Vlaamse Regering stelt de nadere regels vast voor de bij schorsing of opheffing van de instemming te volgen procedure.

§11. Een persoon die geen werknemer is van de exploitant en met toepassing van §4 in twee of meer inrichtingen die samen geen milieutechnische eenheid vormen, als milieucoördinator wil worden aangesteld, moet voorafgaand aan de aanstelling als milieucoördinator zijn erkend.

Op de erkenning als milieucoördinator zijn de bepalingen van hoofdstuk IIIbis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning van toepassing.”.

Artikel 11

In artikel 3.3.2 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 19 april 1995 en gewijzigd bij het decreet van 6 februari 2004, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° §5 wordt vervangen door wat volgt:

“§5. Voor de validatie van de decretaal verplichte milieuaudit wordt een beroep gedaan op een milieuverificateur die erkend is met toepassing van hoofdstuk IIIbis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning.”;

2° §6 wordt opgeheven.

Artikel 12

Artikel 4.6.1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 18 december 2002, wordt vervangen door wat volgt:

“Artikel 4.6.1

Op de erkenning van deskundigen en coördinatoren zijn de bepalingen van hoofdstuk IIIbis van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, van toepassing.”.

HOOFDSTUK IV

Slotbepalingen

Artikel 13

De aanvragen tot erkenning die werden ingediend voor de datum van de inwerkingtreding van dit decreet, worden behandeld overeenkomstig de bepalingen die van kracht zijn op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingediend.

De aanvragen tot instemming met de gezamenlijke aanstelling als milieucoördinator die werden inge-

diend voor de datum van de inwerkingtreding van dit decreet, worden behandeld overeenkomstig de bepalingen die van kracht zijn op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingediend.

Artikel 14

§1. De erkenningen die werden of worden verleend op grond van de bepalingen die van toepassing zijn voor de datum van de inwerkingtreding van dit decreet, blijven geldig voor de vastgestelde duur van de erkenning. Op de houders van die erkenningen kan binnen het voorwerp van hun erkenning een beroep worden gedaan.

§2. De instemmingen die werden of worden verleend met toepassing van de bepalingen die gelden voor de datum van de inwerkingtreding van dit decreet blijven geldig.

§3. Vanaf de datum van inwerkingtreding van dit decreet zijn de bepalingen van artikel 22quater, §2, artikel 22septies, artikel 22octies en artikel 22novies, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning van toepassing op de erkenningen, vermeld in §1, met dien verstande dat de Vlaamse Regering voor de gebruikseisen van erkenningen kan voorzien in de nodige overgangsmaatregelen.

Vanaf de datum van inwerkingtreding van dit decreet zijn de bepalingen van artikel 3.2.1, §9 en §10, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid van toepassing op de instemmingen vermeld in §2, met dien verstande dat de Vlaamse Regering voor de gebruikseisen van instemmingen kan voorzien in de nodige overgangsmaatregelen.

Artikel 15

De Vlaamse Regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt.

Tinne ROMBOUTS
Patrick LACHAERT
Bart MARTENS
Erik MATTHIJS
Patrick DE KLERCK
Jos BEX
